

Visitagudstjeneste i Ytteren kirke 17.3. 2019

Dette hellige evangelium står skrevet hos evangelisten Lukas i det 13, kapittel, v 22-30

Ytteren kirke er en kirke med svært mange rom. Det er plass til mange aktiviteter, og det er plass til mange mennesker. Arbeidsstua har sitt rom, lørdagsklubben sitt, kjøkkengjengen har kjøkkenet, de ansatte har sine kontor og alle har gudstjenesterommet. Det er også flere innganger til kirken, slik at det er lett å komme seg inn, det går an å komme inn om du går på egne ben eller om du sitter i rullestol. Ytteren kirke med alle sine rom og innganger er en kirke for alle.

Jesus brukte selv bildet om huset med de mange rom når han skulle beskrive Guds rike. «I min fars hus er det mange rom, var det ikke slik hadde jeg sagt dere det» sier han.

En kirke med mange rom er et bilde på Guds rike, her skal det være plass til alle, her skal ulike mennesker få kjenne seg velkommen og inkludert.

I gamle kirker stod døpefonten gjerne nede ved inngangsdøra. Det skulle symbolisere at dåpen er inngangen til kirken, dåpen er den port som fører oss inn i Guds rike. I dag har vi fått oppleve at to nye mennesker, Vilma og Leah, er blitt båret gjennom denne porten, båret til dåpen og inn i kirkens fellesskap.

Så har vi hørt dagens ord fra Jesus til en mann som spør om det er **få** som blir frelst. Porten er trang, sier Jesus, og dere må kjempe for å komme inn i den.

Kan dette stemme med at vi inviterer til en kirke og et fellesskap som er for alle? Og hvor trang **er** denne porten Jesus snakker om?

Porten inn til Guds rike er så trang at bare et barn kan komme inn gjennom den. I dåpsritualet understrekes dette når vi leser at «Uten at dere blir som barn igjen kan dere ikke se Guds rike». Inngangsporten til Guds rike er tilpasset et lite barn, og skal vi som er voksne komme inn der må vi bøye oss veldig dypt.

Dette er naturligvis symbolske bilder, men disse bildene inneholder sannheter som sier oss noe viktig om å være menneske, om å være kristen. For hva er det ved barnet som gjør at porten inn til fellesskap med Gud er åpent for dem?

For det første er barnet fysisk lite. Vi voksne kan ikke bli fysisk små igjen, men vi kan tenke om oss selv at i forhold til Gud er vi alltid barn, er vi alltid små og i behov av hjelp. Vi eier aldri Gud og vi forstår aldri Gud. Som voksne er vi alltid barn overfor Gud, og Gud er alltid større enn det vi har innsikt i.

Dette er det sannelig ikke så ofte vi snakker om. Alt i samfunnet er bygd rundt at vi skal være selvstendige, sterke, være fornuftige og dyktige voksne. At vi skal ha innsikt. Så kommer det et budskap fra Bibelen som sier at det finnes et sted hvor vi skal få legge av alt dette og bare få være barn som trenger en kjærlig og omsorgsfull Gud, vi skal få komme med vår sårbarhet og vår svakhet og vite at for slike er Guds rike åpent. Dette er dåpens ord til alle sterke mennesker som strever med troen og livet. Kirkens fellesskap er et fellesskap som er bygd på andre kriterier, hit kommer vi fordi vi er mennesker, ikke fordi vi er mennesker som kan så mye eller vet så mye, eller er så sikre på troen og det kristne livet.

I en tid hvor veldig mye handler om å mestre livet, om å tilegne seg kunnskap og kompetanse tilbyr kirken et sted for hvile fra alt dette, et sted hvor vi er elsket som vi er. Dåpen er porten, den er for barnet i oss.

For det andre har det lille barnet ennå ikke kommet inn i konkurransens og sammenligningens verden. De små som døpes er på en måte så likestilte som de aldri siden vil bli. Jeg tror dette er en side ved dåpen som er underkommunisert som et av de godene kirken tilbyr mennesker. Dåpen understreker tydeligere enn noe annet det menneskesyn som sier at vi er likeverdige. For å komme inn i Guds rike gjennom dåpens port spørres det ikke etter hvilke kjønn du er, hvilke seksuell legning du har, om du er gammel eller ung, om du er funksjonsfrisk eller har ekstra utfordringer, om du er rik eller fattig, om du har gjort en stor innsats i livet eller om du ikke har mestret livet så godt. I dag når de to små ble døpt var ingen av disse tingene i fokus. Dåpen fremmer det totale likeverd mellom mennesker. Tenk for en gave det er, ikke bare den dagen dåpen skjer, men hele livet. Uansett hvordan livet arter seg senere står dåpen fast, da ble vi tatt inn til fellesskap med Gud på helt andre

kriterier enn det det spørres etter ellers i livet. Dåpen er porten. Likeverdets port.

Kampen for å komme inn gjennom denne porten er å ikke glemme dette: hvem vi er når vi døpes. **Vi blir rett og slett aldri mer kristne enn det vi ble da vi ble døpt.**

Dette dåpsperspektivet handler om hvem vi er i forhold til Gud, men det handler også i høy grad om hvem vi er i forhold til våre medmennesker. Kirkens syn på mennesket er et korrektiv til samfunnets og verdens syn, der verdi telles etter makt, økonomi, helse, kjønn, seksuell legning og alder. Troen på Gud som tar imot oss i dåpen er troen på en Gud som setter en annen standard på menneskeverd. Derfor er kampen for å komme gjennom den trange dåpsporten alltid en kamp for menneskeverdet, en kamp for den utstøtte og svake. Og kampen for våre søsken som lider i fattigdom og vold og undertrykkelse rundt om i verden tilhører kjerneverdiene i den kristne tro. Ja derfor er kampen for miljø og klima ikke en aktivitet på siden av det kirken egentlig skal holde på med, det tilhører essensen i troen: Vi skal kjempe for livet til den svakeste, det er vårt medmenneske som lider fordi skaperverket ødelegges.

Når noen anklager kirken for å være politisk skal vi svare frimodig at selvfølgelig er kirken politisk og har et samfunnsansvar. Det går ikke an å tro at å være kristen bare er noe som angår et slags indre liv. Når vi er kommet gjennom dåpens port kalles vi til et liv i fellesskap med andre, til ansvar for hverandre og til kamp for mennesker som på en eller annen måte lider. Dette fellesskapet er uten landegrenser, slik vi leste det i avslutningen av dagens tekst: «Fra øst og vest, fra nord og sør skal mennesker komme og sitte til bords i Guds rike. Da skal noen som er de siste bli de første, og noen som er de første skal bli de siste». Målet med kirken er et fellesskap med så mange rom at alle har plass der. Et fellesskap av mennesker hvor alle skiller er opphevet. Når vi feirer gudstjeneste er det noe av dette fellesskapet vi på en måte foregriper. Vi ser det når dåpen skjer og likeverdet understrekes, og vi opplever det når vi samles rundt nattverdbordet. Selv om Ytteren kirke er en moderne arbeidskirke har den en symbolsk alterring. Når vi kneler ved alterringen og deler brød og vin er det en forsmak av det verdensvide måltid Jesus kaller oss til når vi går gjennom dåpens trange port. Og det er et måltid som gir oss kraft til å dele troen på dette håpet midt i en splittet og vanskelig verden.

Kirken og Guds rike har mange rom. Det er fordi den er for alle. Inngangen til Guds rike og inngangen til kirken er dåpen. Trang fordi den er for barnet i oss, vid fordi den er for alle. Kampen for å leve kristenlivet er kampen for å aldri å bli større for Gud enn vi var da vi ble døpt. Da kjemper vi også menneskeverdets sak.

Ævfosodhåsvoeobesgfetea.